

0

הגשם העז שניתך בחוזקה על הארץ לא מנע ממנו לצאת אל הרחוב החשוך והקפוא. הרוח העוצמתית ששרקה בפראות לא הרתיעה אותו מללכת נגד כיוונה. הוא פסע באיטיות צעד אחר צעד, כמו נלחם עם הרוח, מונע ממנה להדוף אותו אחורנית.

כוכב אחד נצנץ מעליו מבין העננים, מבין הטיפות שקפאו עוד בטרם נגעו באדמה. הוא הביט בו לרגע קצר.

מבטו המשיך לשוטט סביב בחוסר ריכוז, מחשבותיו מונחות כרגע במקום שונה, אחר לגמרי.

הוא לא חש בבגדיו הנרטבים במהירות, הופכים בתוך שניות לרטובים לחלוטין, ספוגים במי גשמים, מטפטפים. הוא לא שם לב לרגליו הטובלות בשלוליות גשם עמוקות שנקו לאורכן של המדרכות, לא הרגיש בגופו הקופא כמעט לגמרי, כמעט כמו טיפות הגשם.

כל כולו היה מרוכז בדבר אחד. הוא כאן למטרה מסוימת מאוד. מוגדרת. ובין שהוא מרוצה ממנה ובין שלא, הוא יבצע אותה. בשלמות. על אף הקושי.

כפות ידיו היו תחובות בכיסיו הרטובים של מעילו, אצבעות ידו הימנית מיששו

את הקופסה הקטנה, כמו מוודאות שהיא נמצאת, שלא נעלמה בפתאומיות. אצבעותיו סגרו על העצם הקטן שבקופסה, מוחו ניסה לשכנע את ליבו שהפעולה שהוא עושה עכשיו, היא הדבר הנכון ביותר. שהוא האדם המתאים ביותר לשליחות הזו, גם אם הוא עצמו אינו חש בכך.

הגשם פסק בפתאומיות והוא ניצל את ההפוגה, מאיץ מעט את פסיעותיו. זו ההוראה שקיבל והוא יבצע אותה. אין אפשרות אחר-

ברק חזק האיר לפתע את המרחב לשנייה ארוכה. מייד לאחר מכן רעם עוצמתי התגלגל באוויר, מתנפץ בקול רעש גדול על הרחוב הריק לגמרי. כמעט.

הוא עצר לרגע קט, הסדיר את קצב ליבו ואת נשימותיו המהירות והמשיך לפסוע בצעדים זריזים, הפעם הוא כמעט רץ.

הגשם התחזק מרגע לרגע, הטיפות צלפו על פניו ללא רחמים, דוקרות אותו. הרוח הכתה על פניו, עוצרת את נשימתו לרגע ארוך. שריקה קלושה נשמעה, מתערבלת עם קולות הגשם והרוח המייללת.

הוא לא הספיק לחוש מאום. גם לא את גופו צונח קדימה, אל המדרכה הקשה, את פניו טובלות בתוך שלולית עכורה של מים ובוך. הוא לא הספיק לטעום את פחד המוות, הוא פשוט מת.

פחות משלוש מאות מטר מאחור, עמדה דמות לבושת שחורים, בלתי נראית. כמעט.

רק נעלי ספורט בצבע צהוב זוהר חשפו את לבוש השחורים.

חצי חיוך של סיפוק, של השלמת משימה, עלה על פניה של הדמות.

היא סבה על עקבותיה, פוסעת באיטיות לכיוון הנגדי.

ברור לו שיחפשו אותו, את מי שרצח בדם קר את השלית.

שיחפשו.

הדמות החליקה באדישות אקדח אל כיס הברדס הרחב שלה, קול הירייה לא נשמע כלל בחסות הגשם העז.

רק הקליע החסר במחסנית, שמצוי עתה בתוך ליבו של הגבר חסר החיים, הזרוק בתוך שלולית באחד מרחובותיה השקטים של בולטימור שבמדינת מרילנד, מעיד שהתקיימה יריה מהאקדח הספציפי הזה.

"התקבלה קריאה לפני שבע דקות".

"קריאה?! הפליאה בקולו נשמעה היטב. "אין עכשיו פעילות באזור הזה".
הקול הפך טרוד מעט. "מה היה שם?"
"הוא מת".

"מה זאת אומרת מת?"

"נרצח", הדובר דייק. "כדור בגב, ישירות אל הלב". הוא היסס לרגע.
"המכשיר החדש היה עליו".

"אז הוא לא הספיק להגיע אליו", הבין, מופתע מעט.

אם מישוהו ידע על המכשיר, למה לא נטל אותו לעצמו? ואם לא ידע על המכשיר, מדוע רצח את השליח בדרכו אל משימתו?

"אכן", הוא הבין את ההפתעה שבקולו של בן שיחו. גם הוא עצמו היה מופתע מכך.

"תדאג שישלימו את המשימה", הוא פקד. "ותברר מה היה הסיפור שם". ניתוק.

1

מטה המוסד. ישראל.

נדב החזיר את מבטו אל החוקר, היישר אל תוך עיניו החומות. הוא פתח את פיו, המילים עומדות על קצה לשונו, כמעט נורות החוצה בלי שליטה. נדב לגם נשימה עמוקה דרך הפה, ממלא את ריאותיו באוויר, אוטם את פיו. "מכיר אותו?"

נדב לא הגיב לשאלה המלגלגת, על אף שהושמעה בטון ענייני. מחשבותיו נחלקו בין שלושה מקומות, מנסות למצות את עצמן, בלי הצלחה. שלישי אחד של מחשבותיו היה מרוכז כאן, בחדר החקירות, בחוקר בעל העיניים החומות; השלישי השני היה מחוץ לחדר, מבעד לחלון, עם אחיו איתמר; והשלישי היה אצל ינאי, המפקד הגאון שלו, שציווה עליו להסגירו לידי אנשי השב"כ. החבר המוזר שלו שאמר לו שגם כשייתפס, ישמור על הפה שלו סגור. הוא כבר ימצא דרך להוציא אותו משם.

"נדב", החוקר קטע את הלך מחשבותיו של נדב. "שנינו יודעים מי זה היה, נכון?" החוקר לא היה צריך להתאמץ כדי להבחין בלסתותיו המתהדקות של הנחקר. "יפה. סמ"ר איתמר חן. אחיך".

נדב לא הכחיש.

החוקר המשיך. "חבל על שניכם". פיו חייך מעט, סדקים זעירים נוצרו סביב עיניו. "אתה יודע מה, אם תיתן לנו את המידע שאנחנו צריכים על החבר שלך, ינאי שיר, לא יהיה לנו עסק איתך. אתה תהיה משוחרר, על אף שסייעת לו. אבל אם לא תשתף איתנו פעולה, יהיה לנו עסק מאוד ארוך ומורכב איתך, לא לפני שנתפוס את ינאי שיר. ברור?"

"איך אח שלי קשור לעניין הזה?"

"לעניין הזה", החוקר חזר על שתי המילים האחרונות של נדב. "על איזה עניין אנחנו מדברים, בעצם?!"

"החקירה שלי כאן". נדב נע מעט על הכיסא, מנסה למצוא תנוחה נוחה יותר. "איך איתמר קשור לזה שאני נחקר כאן?"

החוקר חייך חצי חיוך. "זה כבר לא קשור אליי. אני רק יודע שהוא נמצא כאן".

ארצות הברית.

אנדי פקח את עיניו, ממצמץ בחוזקה. אוזניו עיבדו את ששמע סביבו בשעה האחרונה. צפצופים, דיבורים ובעיקר שקט.

"הוא התעורר", רופא בחלוק לבן התקרב אליו בחיוך קל. "אנדי? איך אתה מרגיש?"

אנדי התעשת באחת, נזכר היכן הוא נמצא, למה הוא נמצא כאן. "הצלחתם? הניתוח הצליח?"

הרופא חייך. "הצלחת. קצת פיזיותרפיה - ואתה חוזר ללכת על הרגליים".

חטה השב"כ. ישראל.

על השולחן היה בקבוק פתוח, מלא עד חציו באלכוהול משובח. או מרוקן בחציו מאלכוהול משובח - תלוי מאיזה כיוון מסתכלים עליו.

הנחקר לא ידע שחוקרו לא שתה ממנו, אפילו לא טיפה.

"למה הגעת לישראל?"

אלן לא הניד עפעף.

מהרגע שהוכנס לחדר החקירות, חדר בעל קירות לבנים חשופים, שני כיסאות, שולחן, מחשב וחוקר אטום מבט, הוא לא נע. פיו נותר חתום. כעת, החליט לענות לחוקרו. עבר די זמן מאז נתפס. הוא האמין כי מפקדיו בארגון ידאגו לשחרורו בקרוב. "להביא לילד מתנה".

"איזה ילד?" עומרי דרש פירוט. קיבל.

"ליעד".

"ליעד?"

"ליעד אלמוג".

"איך אתה מכיר אותו?"

"אני לא", אלן לא התבלבל, דבק בגרסה הראשונית שלו. "אני רק שליח".

"צודק". עומרי נגע קלות, בהיסח הדעת, בבקבוק שעמד על השולחן המפריד בינו ובין הנחקר. "שליח של מי?"

"אה". אלן השתהה לרגע. "של חנות צעצועים".

"איזו?" עומרי קירב אליו את הבקבוק, מבליע חיוך זעיר.

"טוֹיִס פֹּר אָבְרִיּוּאן", התשובה של אלן הגיעה במהירות.

או במהירות של אחד שדובר אמת, או של אחד שהמציא את שם החנות ממש ברגע זה.

עומרי דווקא נטה להאמין לאפשרות האחרונה. "ממי קיבלת את ההזמנה?"

"ממנהל החנות, מה זאת אומרת?"

"מי הזמין לליעד את המתנה?" עומרי דייק את שאלתו, חותך את המילים בזו אחר זו.

"אני לא יודע", כתפו של אלן התרוממה מעט, יורדת בחזרה. "אני... יכול

לברר לך”.

”אין צורך”, עומרי הניד בראשו. ”בדקנו מי קנה את החבילה שהיית צריך להעביר לליעד. מישהו בשם אלן, מכיר אותו?”

מילותיו של אלן נעלמו. שאד יהרוג אותו רק על זה שקנה את המתנה המטופשת ההיא בשמו האישי, האמיתי.

”ה-New World שלחו אותך להביא לו את המתנה, נכון?”

”לא. ממש לא”.

”אלן. הגעת הנה למטרה אחת. לחטוף את ליעד”.

”לא נכון”.

”אין צורך שתכחיש”, עומרי הודיע לו בקול שקט. ”זו לא הייתה בחירה שלך. קיבלת פקודה וביצעת אותה. אנחנו יודעים זאת היטב”.

אלן לא נע.

צפצוף קצר נשמע.

עומרי העיף מבט מהיר אל הנייד שלו, קורא במהירות את ההודעה. חושק שיניים.

”יהב, אתה במטה?” סיני הראל הביט ביושב מולו ובנייד שלו חליפות, ממתין לתשובה מצידו של איתי יהב.

”כן. מה?”

”צריך אותך. אצלי במשרד”.

”עכשיו?”

סיני הביט שוב ביושב מולו. ”כן”.

”מגיע. שלוש דקות”.

”מעולה”.

עומרי יצא מהחדר, נסער, מביע את תסכולו באוזני האדם הראשון שפגש.
 "מה זה אמור להיות?"

"מה?" איתי יהב עצר מהליכתו והביט בעומרי, אי הבנה בעיניו. "מה קרה?"
 נשיפה ארוכה יצאה מפיו של עומרי בטרם דיבר. "קיבלתי הוראה לגמור
 עם החקירה של אלן".

"כי?"

"כי הוא נחשב עובד האו"ם", עומרי פשט את ידיו לצדדים בתסכול, מנסה
 לשמור על טון קבוע, כמעט מצליח. קולו התרומם מעט בקצוות. "אנחנו
 לא יכולים לחקור אותו, ודאי שלא להעניש או לכלוא אותו", הוא ציטט את
 ההודעה ששלח אליו ראש השב"כ בעצמו, אשר שלום, לפני כמה רגעים.

"אוקיי", איתי היה מעשי. זה היה צפוי. הוא עוד זכר את התסכול שחש לאחר
 שנאלצו לשחרר את אנדי ואת חבריו למשימה, על אף הפעולה הטרוריסטית
 שלהם, רק בשל השתייכותם לאומות המאוחדות. "אז?"

"אז הוא תכף משתחרר בחזרה לביתו, שמח וטוב לב".

איתי גיחך קצרות. ידו נשלחה אל כתפו של עומרי, נחה עליה בתנופה. "אל
 תדאג, נוציא עליו סירוב כניסה לארץ, יהיה בסדר".

"אף אחד לא ייתן לך לעשות דבר כזה. הוא דיפלומט".

צחוק נמלט מפיו של איתי. "הוא לא בדיוק דיפלומט..."

"הבנת את הרעיון".

"כן", איתי הניד בראשו. "יהיה לנו אישור לאסור עליו את הכניסה לארץ.
 סמוך עליי".

עומרי נאנח עמוקות. "אנסה".

איתי פסע בצעדים מזורזים, מרגיע את סיני בהודעה קצרה. "היה לי עיכוב
 קטן. דקה וחצי אצלך".

איתי נעצר מול דלת משרדו של סיני, הסמוך למשרדו־שלו לשעבר, מחייג
 אל ראש השב"כ. שיחה קצרה והוא מתפנה אל סיני.

"כן, יהב. מה קורה?"

"סירוב כניסה", איתי קיצר. "לא לך".

אשר שלום נדם לכמה שניות, מהמהם לבסוף: "הגיוני. יש אישור".

איתי חיך קלושות, מניח את ידו על ידית הדלת שמולה עמד, פותח אותה לרווחה. "אני מטפל בזה".

המילים קפאו על לשונו לרגע קצר כשהבחין בשלושה הנמצאים בחדר פרט לסיני. זה לא היה בתכנון. הוא הפשיר ברגע. "אהלן. טוב לראות אותך". איתי פסע פנימה, סוגר אחריו את הדלת.

הדמות שישבה מול סיני לא הסתובבה לעבר איתי, נותרה שעונה על הכיסא כשגבה אל הפתח. רק פיה נע, הוציא מילים. "גם אותך, יהב".

מבטיהם של סיני ואיתי הצטלבו. איתי פסע קדימה, נעמד ליד סיני, מול שלושת האורחים בחדר.

"באמת נחמד לראות אותך ככה", איתי חיך. "הרבה זמן לא התראינו".

"אין ספק שאתה נהנה לראות אותי ככה", ינאי חיך גם הוא, "יושב מול סיני, כששני מאבטחים מכוונים אליי נשקים למניעת בריחה".

"למניעת מחשבה על בריחה", סיני דייק. יהיה טיפשי ביותר לתכנן בריחה כשנשקים שלופים מכוונים אליך, וינאי אינו טיפש מהסוג הזה.

ינאי הסיט את עיניו מאיתי לשמע מילותיו של סיני, מביט בו לשנייה קצרה, מחזיר אותן אל איתי המחויך. "מה?"

איתי התיישב על כיסא שסיני דאג להסיט בשבילו. "נחמד", איתי חזר על המילה פעם נוספת ושילב את ידיו, מחכה שסיני יתחיל, יסביר לו מדוע נקרא הנה.

חטא המוסד. ישראל.

איתמר חן קם ממקומו לאחר כמחצית השעה שבה ישב מול חוקר מבוגר יחסית. "תודה", הוא לחץ את ידו בקלילות, פונה לעבר הדלת.

"איתמר?"

איתמר הסתובב לכיוון החוקר שנותר ישוב על מקומו. "כן?"
 "התחקיר שלך פה לא אמור להיודע לאף אחד, כן?!" החוקר חיך לעבר
 איתמר בחביבות. "נכון שזה היה תחקיר מסכם לשם הפקת מידע אחרי המקרה
 המצער של החטיפה שלך, ובכל אופן, שזה לא יצא ממך לאיש".

איתמר הנהן, מצדיע בתנועה קלה. "אין בעיה".

החוקר המתין מספר שניות עד שהדלת נסגרה לגמרי, משתהה עוד דקה
 אחת ארוכה, ליתר ביטחון. לאחר מכן הרים את הטלפון הקבוע על שולחנו,
 מפנה את השיחה לשלוחה מספר אחת.

"המפקד?"

יוסי בן דרור נדרך. "שומע".

"איתמר חן היה אצלי עכשיו, דיברנו כמה דקות. היה בסדר".

"שחררת אותו כבר?"

"כן".

"מעולה. העברת אותו דרך חדר החקירות שאמרתי לך?"

"כן, בטח". החוקר לא הבין את ההוראה המשונה. גם לחקור חייל צה"ל
 שנחטף וחזר ארצה, וגם להעביר אותו דרך חדר חקירות מסוים. אך אם אלו
 ההוראות שהגיעו מראש המוסד עצמו, הוא יבצע אותן בשלמות, גם אם הוא
 אינו מבין את מהותן.

"אוקיי. תודה". יוסי בן דרור ניתק את השיחה, מרוצה, מהמר על כך שמנוף
 הלחץ ששמו איתמר חן יגרום לאחיו נדב להישבר במהירות.

נדב לא יסכים שאיתמר ייחקר, ייעצר או ייענש באשמתו.

הוא אינו צריך לדעת שאיתמר היה כאן לשיחת תשאול קצרה, שמטרתה
 הייתה אך ורק לגרום לנדב לראות אותו כאן. ולהילחץ.